

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415201512
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6415201512.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova č. 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému L. A., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. O. V. č. XXX/X, XXX XX B. V., o zaplatenie 7 408,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/63/2015-70 z 19. januára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ event. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 19. 01. 2017 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu vo výške 7 408,33 Eur, nezaplatené poplatky vo výške 100,44 Eur, úrok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 420,48 Eur, úroky z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 10,29 Eur a úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy nezaplatenej istiny vo výške 7 408,33 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia a zo sumy nezaplatených úrokov vo výške 420,48 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok). Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (II. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (III. výrok).

Z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 7 408,33 Eur s príslušenstvom titulom splnenia záväzku v zmysle Úverovej zmluvy č. 54041 zo dňa 10. 06. 2013 (ďalej aj „Úverová zmluva,“ resp. „zmluva“).

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v deň uzatvorenia Úverovej zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“ resp. „ZoSÚ“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v deň nasledujúci po uplynutí lehoty na predčasné splatenie úveru (ďalej aj „NV č. 87/1995 Z.z.“)

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 10. 06. 2013 platne uzavretá Úverová zmluva. Z obsahu zmluvy vyplynulo, že žalobca pri uzavretí zmluvy konal v rámci svojho predmetu podnikania. Žalovaný uzavrel zmluvu ako fyzická osoba, pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Podľa obsahu Úverovej zmluvy ide o tzv. typovú alebo formulárovú zmluvu, vyhotovenú pre širší neurčený okruh spotrebiteľov s minimálnou možnosťou zasiahnuť do obsahu zmluvy alebo obchodných podmienok, a tak podstatným spôsobom ovplyvniť obsah zmluvy. Súd prvej inštancie po preskúmaní

obsahu a predmetu zmluvy ako aj postavenia účastníkov zmluvy dospel k záveru, že právny vzťah, založený Úverovou zmluvou je potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský a Úverovú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z.. Úverovou zmluvou sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnuté úroky a poplatky. Túto povinnosť žalovaný porušil a poskytnutý úver v súlade s uzatvorenou zmluvou nesplácal, v dôsledku čoho sa dňa 30. 09. 2014 sa dostal do omeškania so zaplatením splátok vo výške 285,88 Eur a dňa 30. 10. 2014 bol už v omeškaní so zaplatením splátok vo výške 602,82 Eur. Keďže si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru, v dôsledku čoho žalovanému vznikla povinnosť uhradiť žalobcovi celý dlh, ktorého istina činila 7 408,33 Eur najneskôr do 20. 01. 2015. Keďže žalovaný uvedený dlh žalobcovi neuhradil, súd prvej inštancie žalobnému návrhu žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 7 408,33 Eur vyhovel.

Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol: „V období do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol žalovaný povinný platiť istinu pohľadávky v dohodnutých anuitných splátkach, pričom žalovanému boli účtované úroky vo výške 13,9 % ročne. Žalovanému tak vznikla aj povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnutý úrok, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia vo výške 420,28 Eur. V dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním žalovaného a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany žalobcu. K predčasnemu zosplateniu záväzku žalovaného dochádza konaním žalobcu a teda je to žalobca, ktorý v súvislosti so zmenou obsahu záväzku určil režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje žalobcovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Pri predčasnom mimoriadnom zosplatení úveru žalobcovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Ak teda nastal stav, kedy žalovaný, ako spotrebiteľ, už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, ak by žalobca inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov žalovaným. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu v časti zaplatenia úrokov vo výške 13,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 7 408,33 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia zamietol. Okamihom predčasného zosplatenia záväzku mal podľa súdu prvej inštancie žalobca nárok len na úroky z omeškania spojené so zosplatenou neuhradenou časťou pohľadávky.“

Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, v dôsledku čoho mu okrem povinnosti zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu, vznikla aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zníženej výške 5 % ročne. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania kapitalizovaných ku dňu predčasnej splatnosti úveru vo výške 10,29 Eur a nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy nezaplatennej istiny o výške 7 408,33 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia a zo sumy nezaplatených úrokov vo výške 420,48 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia vrátane poplatkov vo výške 100,44 Eur (za 2 upomienky vo výške 2 x 15,- Eur), poplatok za zaslanie výzvy za predčasné splatenie úveru vo výške 30,- Eur a dlžné poplatky za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 3 x 13,48 Eur.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojitosti s § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech ohľadne žalovanej istiny, neúspešný bol len v časti jej uplatneného príslušenstva, preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti zamietol žalobu (II. výrok), žalobca podal včas odvolanie.

Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku zmenil a to tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 7408,33 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Po uvedení § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka poukázal na komentár IURA EDITION k Obchodnému zákonníku. „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t. j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné. Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované

úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania ako aj z úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade.“

Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru

Samotné zosplatnenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, veriteľ by nebol nútený uplatňovať si nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani nárok na úrok z omeškania.

Ďalej poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31. 01. 2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. sn. 6Co/190/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98).

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 13Co/227/2017-97 z 22. mája 2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a závislom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) potvrdil (I. výrok) s tým, že v ostatnej odvolaní nenašiel časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý (II. výrok). O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (III. výrok).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo aj „dovolací súd“) uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/2019 z 31. augusta zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 22. mája 2018 sp. zn. 13Co/227/2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. V dôsledku odvolania krajský súd vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutom výroku (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 10. 06. 2013 Úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 10000,- Eur. Pretože žalovaný nesplácal úver riadne a včas, žalobca zosplatnil úver „Výzvou na predčasné splatenie úveru“ datovanou ku dňu 29. 12. 2015.

9. V posudzovanej veci súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný mal pri uzatváraní Úverovej zmluvy postavenie spotrebiteľa a žalobca postavenie veriteľa a Úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľským úverom v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 ZoSÚ.

10. Odvolací súd konštatuje, že Úverová zmluva je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) ObZ tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov Úverovej zmluvy je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere podľa ustanovenia § 497 a nasledujúce.

11. Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 ObZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvykle úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednanú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

12. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 ObZ je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Zmluva o úvere uzatvorená podľa ustanovenia § 497 ObZ nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, pretože záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 ObZ má právo veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol. Úroky z úveru totiž predstavujú cenu za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník povinnosť platiť úroky za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, a to či už v lehote alebo v omeškaní.

13. „Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

Dovolačný súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. 06. 2020). S uvedeným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu pre správne právne posúdenie veci je potrebné náležite zistiť, či sa zmluvné strany dohodli, že veriteľ (žalobca) má právo na zmluvné úroky aj za dobu po zosplatnení.

Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri úvere dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán.

15. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec mu v tomto rozsahu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP) ani na jeho zmenu (§ 388 CSP).

16. Úlohou prvoinštančného súdu bude vysporiadať sa s tým, či zmluvné dojednania ohľadne žalobcom uplatneného nároku po zosplatnení úveru sú dostatočne konkretizované v Úverovej zmluve, t. j. či z nich vyplýva dohoda strán ohľadne nároku žalobcu na úroky po zosplatnení úveru a či žalobcom uplatnená výška úroku po zosplatnení úveru má oporu v Úverovej zmluve s prihliadnutím na argumentáciu žalobcu v odvolaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

18. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho a dovolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP, § 453 ods. 3 CSP).

19. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (I. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).